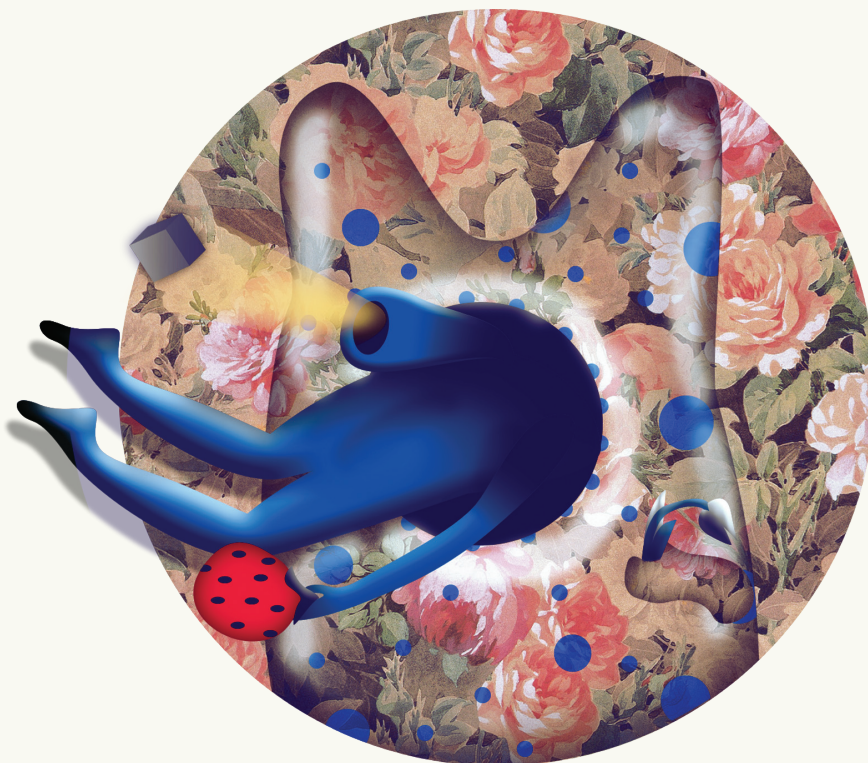

REVISTA de POVESTIRI

mai puțină informație, mai multă imaginație

Nr. 11 | Martie 2013 | 10 lei

Răzvan Petrescu/ Stop

Georgian Constantin/ Mormoloaca

Moșu/ Prezumția de nepălărie

Cristi Lavin/ M-am lins pe bot de chiftele și Dumnezeu de papi

Colaboratorii rev de pov din anul care a trecut.

Puteți să desenați inimioare în dreptul
preferaților și să puneți mustăți detestaților!
Rev de pov îi iubește și le mulțumește pentru
imaginație!

LUCHIAN ABEL

VALERIA
ANGHELACHE

IOAN ANTOCI

DENISA ARMAȘU

CĂTĂLIN BARBU

MIRCEA BOURUC

CRISTIAN
CARAVANA

MARIUS CHIVU

GEORGIAN
CONSTANTIN

LAURA
CONSTANTINESCU

MICHAEL HAULICĂ

OANA HODADE

MATEI HUTOPILA

FLORIN IARU

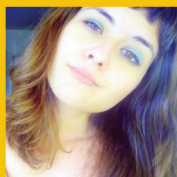
CRISTI LAVIN

BIANCA LEUCĂ

OCTAVIAN LOGIGAN

IREN LA MIGRAINE

ALEX MOLDOVAN

MOȘU

IV CEL NAIV

MIHNEA NICOLAU

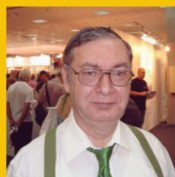
LAURENȚIU
OLTEANU

MĂDĂLINA OPREA

MIRUNA IOANA
OPREA

LIVIU RADU

GEORGE ROȘU

IULIANA SEREA

SICKBOY

TRAIU

VLAD STROESCU

IULIAN TĂNASE

ALEX TOCILESCU

FELIX TZELE

Editorial

SIMINA DIACONU

Saluuuuuut,

În primul număr al Revistei de Povestiri, care apărea anul trecut pe vremea asta, includeam două pagini întregi de mulțumiri. Îmi permiteam, nu aveam așa de multe texte! Acum, în schimb, am. Cei pe care îi vedeți în pagina din stânga au grijă să alimenteze revista cu povestiri, iar cititorii au grijă să-i trimită lui Motanov propunerile lor de texte. Le mulțumesc tuturor!

A fost un an minunat, dar cu prea multă muncă! Timp liber n-am avut. Îmi aduc aminte cum vorbeam anul trecut cu fostul meu șef despre proiectul pe care îl începeam. Îmi spunea că pot să fac un *burnout* de un an și să văd unde ajung, dacă are rost să merg mai departe.

Financiar, n-are! Toți oamenii implicați în proiect sunt voluntari. Maslow ar zice că dragostea nu ține de foame, nu? Ține, că suntem tineri. Cât ne vom simți tineri, vom fi pe-aici.

Ca recunoaștere pentru prietenii care sunt mai mult sau mai puțin în aceeași situație cu mine – au lansat proiecte pe cont propriu – am scris în secțiunea Brand Story o scurtă povestire în care i-am legat pe toți. Cu riscul să fie inteligibilă doar pentru mine, pentru că din logouri nu se înțelege neapărat cu ce se ocupă.

Le mulțumesc tuturor cititorilor noștri, celor care au venit la lansări, celor care s-au abonat, celor care au cumpărat lucruri cu Motanov, celor care au direcționat 2% sau au făcut donații, celor care au scris sau au vorbit despre noi.

Îi mulțumesc echipei noastre de voluntari, e de necrezut că majoritatea sunt în continuare alături de mine, de rev de pov, de Motanov, de misiunea noastră. Lov.

Cu drag,
Simina

PARTENERI MEDIA

Contact

Adresă: Str. Școala Floreasca nr. 18, ap. 2, 011643, București
Email: salut@revistadepovestiri.ro
Facebook: facebook.com/revistadepovestiri
Twitter: twitter.com/revdepov
ISSN 2284 — 6409

Publisher

Asociația Brain Fitness

Abonamente

www.revistadepovestiri.ro/butic sau
butic@revistadepovestiri.ro

Distribuție

Distribuția se face la nivel național, prin lanțurile de librării
Humanitas, Nemira, Librarium, Cărturești, prin Anthony Frost
și prin librăria franceză Kyralina.
Găsiți revista și pe elefant.ro, hergbenet.ro, libris.ro și emag.ro

Concept grafic

+ e a s e r
www.teaser.ro

Tipar

Master Print Super Offset

Drepturi

Conținutul revistei nu poate fi reprodus, parțial sau integral,
pe niciun suport, fără acordul scris al editorului.

Editor

Simina Diaconu simina@revistadepovestiri.ro

Revista de Povestiri este realizată utilizând
Adobe Creative Suite 6 Design Standard.
Mulțumim!

Coperta

LORETA ISAC

Autori

LUCHIAN ABEL
CROCODILUL CERB
GEORGIAN CONSTANTIN
LAURA CONSTANTINESCU
VICTORIA DOSLEA
DRAGOCHE
RALUCA GURĂU
IOANA
KOLCS
CRISTI LAVIN
MOȘU
RĂZVAN PETRESCU
GEORGE ROȘU
IULIANA SEREA
VLAD STROESCU
DANIEL ȘERBAN
FELIX TZELE

CUPRINS

6-7 SERIAL MOV

11 VIZUALA

22 SERIAL IMAGINAR

24-26 AVEM TITLUL

28 UP 'N DOWN

30-33 AVEM IMAGINEA

36-43 MOTANOV A ALES

46 BRAND STORY

POVESTIRI NECONDIȚIONATE 8-10

POVESTIRI NECONDIȚIONATE 12-21

VOCABULAR ALTERNATIV 23

ANTRENAMENT 27

SUPERSCURTELE 29

SCHIMBUL DE GEN 34-35

PUȚINĂ INFORMAȚIE 44-45

Scufundări

MOTANOV MOTANUL MOV

Se făcea că mă sunase Strălucitoarea să-i aduc neapărat căpșuna, avea nevoie de ea pentru un experiment subacvatic. Ce experiment? N-a vrut să-mi spună mai multe, trebuia doar să mă grăbesc și aveam să văd la fața locului.

Așa că mi-am pus costumul de scafandru și am sărit în canalul maritim. Ca să-mi țină de urât, mi-am luat și cubul de companie. Mi-am pus un far la spate să nu cumva să rămână nemâncat – se hrănea cu lumină.

Ne-am scufundat noi ce ne-am scufundat, mă și miram că nu ne întâlnim cu nimeni. Până când am dat peste Mica Sirenă. Se dădea într-un vârtej și râdea.

- Nu te supăra, mai e mult până la Marea Sirenă?

- Depinde.

- Ah, ce mă enervează răspunsul ăsta!

- Ce să spun. Când vrei să ajungi din A în B, iar A și B se plimbă pe unde vor ele, nu e așa de simplu.

- Aoleu, la asta nu m-am gândit.

- Oricum, scufundă-te în continuare și s-ar putea să o găsești.

Așa am făcut. Am tot coborât, presiunea îmi spărgea timpanele. Cioburile lor rămâneau în urma mea, ca firimiturile într-o pădure.

Marea Sirenă mă aștepta.

- Motanov, am răbdat atâta de foame!

- Nu-ți dau căpșuna, dacă asta insinuezi.

- Ei, căpșuna, ce idee! Eu te mănânc pe tine!

- Draga mea, nu tot ce înoată se mănâncă!

- Ba, cum să nu, ți-aș face chiar un bine, sunt sigură că ai intrat deja în panică. Un biet motan, atât de adânc sub mări... Motanov, tu îți dai seama că ești în apă și că n-ai cum să ieși la

suprafață prea curând?

Hopa, nici la asta nu mă gândisem. Simțeam că mă sufoc, am înotat repede departe de sirenă și m-am oprit la umbra unui coral. Cubul s-a postat în fața mea și m-a rugat să mă concentrez pe el, pe formele lui liniștitoare de obiect matematic.

A funcționat, mi-am mai revenit puțin și m-am ambiționat să mă scufund mai departe, Strălucitoarea conta pe mine, trebuia să ajung.

Într-un final, am atins fundul mării. Am fost plesnit de un izvor hidrotermal pentru această impertinență și proiectat într-o baltă de aer. Ce ușurare, puteam să-mi scot costumul și să mă odihnesc un pic.

Când îmi aranjam frumos echipamentul și-l întindeam la uscat, a apărut și Strălucitoarea. Doar că nu arăta ca de obicei, ci ca o pisică de mare.

- Bravo, Strălu, te-ai adaptat!

A râs, cred că s-a bucurat de compliment. Mi-a cerut căpșuna și i-am dat-o, curios ce avea de gând să facă cu ea. Și-a pus-o în locul inimii.

- Te prinde bine! Îmi pare rău că nu ți-am adus și puțină frișcă!

Era tare fericită că am venit, voia să mă ducă pe teren să mă-nvețe sportul ei preferat de când ajunsese aici.

Mi-a prezentat câțiva dintre prietenii ei și am plecat la joacă. Noi doi stăteam „în poartă”, dacă ar fi să echivalez. Ne țineam de mână și ne lipisem cu spatele de niște spongioși foarte confortabili, ne imprimasem în ei. Trebuia să ținem ochii închiși și gurile deschise. Hm.

Ce se întâmpla, de fapt, era că celelalte pisici de mare mânau bancurile de pești în direcția noastră, după ce îi alergau până îi zăpăceau, iar peștișorii nimeau năuci direct în boturile noastre.

Hahaaaa, ce festin!

- Strălu, nu mai pot, nu vezi cât m-am umflat!

A, să închid gura, bună idee. Peștii se izbeau de bot ca niște bezmetici, încercam să scap de ei ferindu-mi mutra.

L-am prins pe unul și, când am deschis ochii să mă uit urât la el, am văzut că era un papion. M-am trezit. Suportul de papioane se răsturnase și toate căzuseră peste mine.

Stop

RĂZVAN PETRESCU

Nu știu de ce m-au ales, sînt sergent-major de 30 de ani, și mi s-a făcut un instructaj de numai două ore din care n-am înțeles decît desenele. Azi, prima zi la noul loc de muncă. Departamentul A, a doua cameră pe stînga, o ușă din plastic bleumarin antiglonț. Mi-am numărat colegii (o veche deprindere de la filaj, mă plictiseam stînd în mașină ore-n șir, așa că număram trecătorii pînă apărea subiectul și-și cumpăra o înghețată tocmai cînd nu se găsea, imediat treceam gestul în raport și coboram să-mi iau și eu una, vînzătorul îmi spunea invariabil că se terminase, și-atunci luam semințe), sînt cinci. Toți cu căștile pe urechi, neclintiți. M-am așezat și m-am uitat o vreme la panoul de comandă, plin de luminițe care clipeau întruna, plăcut, apoi mi-am pus și eu căștile și-am deschis la întîmplare o linie securizată cu intermitențe roșii, cuplînd aparatul de înregistrare. Am auzit prostiile obișnuite în care muie s-a rostit de mai multe ori decît în pula mea, noroc că puteam supraveghea în același timp o plasmă unde se transmiteau imagini de la camerele video dintr-o editură transformată în hotel cu profil umanist. Erau doi care nici n-au mai așteptat să intre c-au și sărit unul pe altul, la început am crezut că se iau la bătaie, o fi fost și de la transmisie. După opt ore de ascultat și vizionat, am ajuns acasă nu știu de ce fără glas, nici n-am putut să-i spun nevestii-mii să-nchidă mobilul, discută iar c-o vacă despre care eram sigur că-i urmărită, căci vorbea codificat fără să fie nevoie, sau așa părea. Înainte să mă culc, mi-am adus aminte de-o convorbire în care obiectivul, un muzician (codat G), îi zicea unei profesoare (codată W) numai chestii ciudate, mi s-a părut că-n germană,

pentru că aia mîrîia. Unul dintre colegii mei, care acuplase și el la telefon, transcria de zor, c-un rînjet fix, nu sînt sigur că înțelegea altceva decît silabe elementare, însă și ele sînt probe – se trimit la o secție specială.

M-au mutat la alt birou, unde trebuie să supraveghez mesaje prin e-mail, a trecut un an, am ajuns sublocotenent cu felicitări. Tehnica nu mai are secrete pentru mine, doar că-i mai greu la calculator decît la căști, mă dor ochii, precis va trebui să-mi pun ochelari acum, cînd nu mai am mult pînă la pensie, o să-mi iau unii albaștri. Urmăresc 30 de indicative. Printre ele, muzicianul. Discuțiile cu W sînt cam pe același tipic ca la celular, el scrie vreo jumătate de ecran, ea-i răspunde-n cîteva cuvinte, rar peste zece, fără punctuație și cu un corp de literă foarte mic. Însă, acum el face ce nu putea la telefon (deși e adevărat că de multe ori fredona din opere, cînd ridica vocea trebuia să depărtez căștile, îmi țiuiam urechile), îi trimite *linkuri*, și, cînd fac click, se deschide fără excepție o pagină pe YouTube, numai muzică. În instrucțiuni nu scrie că-s obligat să le ascult, l-am întrebat și pe căpitan și a zis că nu, nu-i nevoie, totuși, după atîta experiență cred că-i posibil să se pituleze lucruri importante în piese, așa că le audiez în întregime, pot exista nume, cifruri, parole acolo unde nu se așteaptă nimeni, în *Ofranda muzicală*, de pildă, la minutul 32. Bineînțeles că după numai trei luni de chin cumplit am cerut transferul la vechiul birou sau măcar un concediu medical de-o săptămînă, nu mai puteam, toată ziua numai violine, oboae, trompete, că-i mai trimitea și jazz, era o varză-n capul lui G de mă mir cum rezista W, cred că doar se prefăcea că ascultă, sau poate deschidea linkurile ca să vadă titlul piesei și-atît, căci ce mesaj secret poate ascunde o dublă linie sonoră la bași într-o sonată pentru vioară și pian de Haydn, și totuși începusem să fiu sigur că *era* ceva acolo, prin tonele de muzică trimise. După un calvar ce amenința să rămînă permanent, mi-am dat seama într-o zi că trebuia s-o iau încet. Prin urmare, m-am întrebat ce diferență este între *Clavecinul bine temperat* interpretat de Glenn Gould (timp: 3:30:57) și ăla al lui Sviatoslav Richter (4:34:52). Păi, limpede: o oră și patru minute, Gould îl cînta mult mai repede. Acum, venea firesc întrebarea *de ce* îl cînta mai repede. Ce se afla în spatele acestei deosebiri (i se mai spune și *restanță*, foarte interesant, în cazul lui Richter). Se disimula un lucru ce nu putuse fi transmis la o dată stabilită? Orele, minutele și secunde erau de fapt informații, termeni calendaristici camuflați? Mai mult decît posibil. Dar, ca să aflu exact, trebuia să învăț să cînt, mi-am luat un pian fără coadă și profesor de muzică,

m-am împrumutat pînă peste cap, nevastă-mea a înaintat divorț. Nu-mi păsa, aveam enorm de muncă, de recuperat, toată copilăria. Am progresat. După patru ani puteam explica la raport comandantului de ce sonata D. 960 a lui Schubert în si bemol major sună mai bine în versiunea lui Claudio Arrau decît în a lui Albert Ferber. Dacă nu mă credea, îmi putea întreba colegul – cel care se conectase pe vremuri la același telefon ascultat de mine, numai că el urmasa un drum ușor diferit, devenind specialist în Mahler. Totuși era în măsură să demonstreze, la pianul unității, că Arrau are un tușeu complet aerian și deschide prima parte a sonatei (*Molto moderato*) spre o dimensiune la care nu s-a gîndit nici Schubert, dezvoltarea tematică fiind de natură mai degrabă mozartiană decît beethoveniană – Schubert a compus această sonată în 1828, la un an după moartea lui Ludwig, însă a fost publicată 9 ani mai tîrziu. De ce? Extrem de suspect. În același timp, am reușit să sparg codurile muzicale preclasice, prin urmare, să cercetez legăturile mascate dintre Pachelbel, Bach și Haendel, pe de o parte, și John Coltrane, Miles Davis și Ben Webster, pe de alta (deoarece Coleman Hawkins a imitat atitudinea lui Lester Young, voi deschide o pistă de investigație – Lester fiind doar alcoolic, a refuzat drogurile într-un mod cu totul dubios). În opt ani, W devenise expertă în muzicologie, iar G cîștigase trei mari premii internaționale pe care i le-a dăruit – l-am identificat pe video cum ieșea din mașină cu statuetele și intra cu ele-n casa lui W; îl aștepta întotdeauna după ușă, cu un vâl pictat pe ochi, a fost imposibil să-i filmăm chipul. Bine că exista în baza de date. M-am văzut nevoit să învăț și limba engleză, ca să pot pricepe ce tănuia un titlu precum *Wake up, little sparrow*. Sau *Death letter*, apoi *Stop*. Cînd ea i-a trimis *Leave me standing alone* iar el i-a răspuns cu *St. James Infirmary* (versiunea Armstrong), mi-am dat seama că rămăsese o chestiune de zile pînă la Jimmy Rushing cu *I left my baby*. N-am mai prins însă finalul deoarece am fost trimis în misiune aici, împreună cu mai mulți colegi, unde ne putem etala cunoștințele fără nicio restricție, mie chiar mi s-a dat voie să-mi aduc cizmele. De-o săptămînă discutăm aprins care e cel mai bun recviem, fiecare dintre ele avînd susținători încrîncenați. Recunosc că, dintre cele semnate de Mozart, Brahms, Verdi, Fauré și Berlioz (*La Grande Messe des Morts* e-n franceză, încă nu știu ce înseamnă), înclin în favoarea muzicii lui Verdi dintr-un singur motiv: o pot interpreta pe toate vocile deodată, așa cum m-a asigurat ieri doctorul. Mi-a asigurat și colegii, toți avem acum repartizată cîte o rezervă, frumos capitonată, c-o vizetă la care cîntăm.

ORICÂT DE NEAGRĂ,
OAIA NEAGRĂ NU
VA FI NICIODATĂ
LUPUL CEL RĂU.

DE FAPT LIPSESC
AMÂNDOI.
MI-E DOR DE EI.

Colecționara

LUCHIAN ABEL

Pe Mirène o găseai mai mereu lângă singura fereastră a apartamentului ei, situat la parterul unui bloc cu trei etaje din centrul orașelului Chapeauville. S-a îndrăgostit de acel loc chiar de când i-a trecut pragul și l-a împlânzit cum a știut ea mai bine: a umplut o pernă cu fulgi de porumb și a decorat colțul de lângă fereastră cu gândăcei de pluș în mărime naturală. Își petrecea atât de mult timp acolo, încât, într-o zi, l-a rugat pe proprietarul apartamentului să o lase să plătească chirie doar pentru acel colț. Dar n-a fost să fie.

Mirène lucra *part-time* la o firmă de lustruit schiuri, unde era plătită în funcție de viteza cu care schiorii alunecau pe pârtie. Munca era monotonă, așa că își dedica cealaltă jumătate de zi adevăratei sale pasiuni: pictura. Abia aștepta ca tablourile să îi fie descoperite de vreun curator, care s-o invite să expună într-o galerie de artă, se săturase să le lipească pe fereastră

pentru trecători.

Într-o zi, pe Mirène a lovit-o gripa și a rămas acasă. Stând lângă geam, i s-a făcut rău, iar micul dejun își făcea loc pe esofag, înapoi pe unde intrase. Neavând timp să mai ajungă până la baie, Mirène a fost salvată de reflexe. A întins mâna și a luat pălăria unui bărbat care a avut ghinionul să treacă pe sub fereastra ei și a vomitat în ea. Omul nici n-a observat că a rămas cu capul gol, atât de discret a fost gestul ei. Atunci și-a dat seama ce putere magică are în degete.

Colecția creștea de la o zi la alta și acoperea totul înăuntru: cuierul, dulapul, sertarele, baia, chiar și tavanul. Mirène nu primea niciodată oaspeți, pentru că oricare dintre ei putea fi o fostă victimă a colecționarei de pălării, așa cum ajunsese să fie cunoscută în oraș.

La început, oamenii făceau cozi imense la magazinele de pălării. Unii, mai panicați, își făceau stocuri, de parcă s-ar fi pregătit pentru o iminentă apocalipsă. Însă nebunia asta n-a ținut mult. După câteva pălării înlocuite, oamenii se resemnau și renunțau să-și mai cumpere altele, spre îngrijorarea colecționarei.

Mirène ajunsese vedetă, chiar dacă nimeni nu știa cine este. La știri, pe internet, pe stradă, prin baruri și biserici, toată lumea vorbea despre „colecționara de pălării”. Polițiștii, intrigați de dispariția treptată a tuturor pălăriilor din oraș, ei înșiși pierzându-și caschetele în acest război, o căutau neîncetat, neglijând ilegalitățile grave. Criminalii umblau liberi, fără griji, cu capul gol. Fără tichiile sfinte, nici preoții nu mai țineau slujbe în biserici, iar Michael Jackson își pierduse toți imitatorii.

Obsesia îi acaparase lui Mirène întreaga viață. Devenise un fel de zombie, numai că, în loc de creiere, era înfometată de pălării. Își vânduse și televizorul, pentru că se plictisise să audă tot timpul discutându-se despre ea. Chiar și la meteo: „Vânt puternic după-amiază, s-ar putea să vă zboare pălăria! Dar vai, cine își mai face asemenea griji?”.

Într-o dimineață însorită, Mirène trecu prin piața centrală pe lângă statuia unui rege medieval. Ochii împăienjeniți de nesomn se opriră fix pe coroana de pe capul conducătorului. Cumpără un ciocan și o daltă, apoi se sui în cărca regelui și, sub privirile trecătorilor, se apucă să cioplească, pentru a pune cireașa pe tortul uriașei sale colecții. Din păcate pentru Mirène, una dintre priviri fășnea dintr-un polițist, se continua în mintea lui cu un declic și îl punea în mișcare spre baza statuii, cu cătușele pregătite.

Anotimpuri

KOLCS

După gerul de afară, căldura cafelei îl lovește ca valul unui foc de pe plajă când te apropii prea mult. Își simte obrajii îmbujorându-se în timp ce fumul gros de țigară îi aduce aminte de nopțile pierdute prin baruri, pe vremea liceului. Intră în încăperea principală căutându-și prietenii. Prieteni e mult spus, de fapt doar oameni pe care i-a ales să-i umple timpul cu trivialități ce distrag atenția. Îi vede într-un colț și, îndreptându-se spre ei, o zărește cu coada ochiului într-o cameră alăturată. O secundă își pierde gândurile și privirea îi rămâne agățată de chipul ei. Când realizează că se holbează, lasă privirea în jos și merge grăbit la masă.

Vrea să le ceară să meargă în alt local, dar ei au deja băuturile în față.

Noaptea erau aproape la fel de calde ca și zilele, așa că puteau dormi dezbrăcați. Când s-a trezit, era lipită cu spatele de el. În somn, întotdeauna se băga în el împingându-l în perete. Lui îi plăcea, în spate avea răcoarea peretelui și în față pielea ei.

Și-a pus brațul în jurul ei și i-a acoperit sânul în căușul palmei. Voia să doarmă mai departe, dar și-a dat seama că sângele îi năvălise în vine. A început să se joace cu sfârcul ei, care s-a întărit imediat. Ea a smiorcăit ceva în somn, după care s-a întors și l-a sărutat. El și-a dus mâna mai jos și, când a simțit că e pregătită, a intrat cât a putut de adânc. Căldura ei era copleșitoare și dulce, ca atunci când intri într-o cafea plină, după un ger cumplit.

După ce au terminat, a rămas în ea și și-a îngropat fața sub ceafa ei, acoperindu-se cu mirosul care ajunsese sinonim cu „acasă”. Ea a adormit la loc, dar el și-a dat seama că somnul nu-l va mai lua. S-a sculat încet și a mers să pună apă pe foc. De obicei ea făcea cafeaua dimineața, dar

azi simțea nevoia să o răsfete.

Ea făcea cafeaua tare, așa că a pus mai multă cafea în ibric decât ar fi considerat normal, dar tot i-a ieșit mai slabă. Mirosul însă era la fel de îmbietor. Când a pus cana lângă noptieră, a deschis ochii imediat și, cu privirea unui copil care intră în bucătărie și simte mirosul mâncării sale preferate, a zis „Cafea”. El a zâmbit.

Știind că se va scula și ea îndată, s-a dus la masă și și-a aprins o țigară. Ea a fugit până la baie și în două minute era lângă el, privindu-l în timp ce trăgea din propria țigară. Nu au vorbit cât au fumat, dar era bine așa.

Ghicindu-i starea răsfățătoare, și-a afișat cel mai dulce zâmbet de care era capabilă și a zis „Mi-e foame”. El a stat puțin pe gânduri, încercând să-și amintească ce a mai rămas prin frigider, după care a zis „Clătite”. Iar fața ei s-a deschis pentru a doua oară cu un zâmbet copilăresc.

N-a fost atent la ce s-a vorbit. Când Cristi îl întreabă ceva, se uită la el nelămurit. Discuția însă e aprinsă de la vinul fiert și continuă repede fără el. Se detestă pentru că e atât de tulburat. Își dă seama că țigara s-a consumat nefumată în scrumieră, așa că își aprinde alta.

Când o vede ieșind din cealaltă cameră fără geacă, își dă seama că drumul spre baie trece pe lângă masa lor, așa că lasă privirea jos, sperând că ea va trece fără să se oprească.

„Bună.”

Ridică privirea. Ea îi zâmbeste, dar nu cum îi zâmbea alteori. Totuși, e pierdut.

„Bună.”

„Ce faci?”

S-a tuns. Și îi stă minunat.

„Bine.”

Ea ar mai spune ceva, dar își dă seama că nu are rost, așa că pleacă mai departe.

Nu se uită după ea, dar prietenii săi o urmăresc din ochi. Când intră în toaletă, Andrei îi aruncă o privire aprobatoare și zice:

„Da-i bună, frate. Cine-i?”

Nu-i întoarce privirea și trage o dată lung din țigară.

„O pizdă.”

Monumentificare

FELIX TZELE

Sandu acoperi cu mâna dreaptă receptorul telefonului și se răsti la Fane, care încerca în zadar să ridice biroul de lemn din mijlocul camerei.

- Câte lingurițe de zahăr vrei, mă, la cafea?

Transmise calm mai departe:

- Vrea cinci, să dea în diabet. Mie fără zahăr și mai tare, că iar am stat cu ochii în tavan azi-noapte. Să le spui și tu la băieți să se grăbească cu macaraua, da? Au mai mierlit-o doi și, până diseară, trebuie să-i ducem și p-ăia unde le e locul. Păi crezi că eu știu unde o să-i cărăm? Aflăm mai târziu de la Șefu'. Da, mă, s-au vorbit toți, he he he! Hai, lasă vrăjeala, zi-i la șofer să plece dracu' mai repede!

Puse receptorul în furcă și se așeză pe marginea saltelei. Patul scârțâi. Pusese cam multe kilograme în ultimele luni. Lasă că nici Fane nu arăta prea bine. Piele și os ajunsese Fănel, nu mai avea deloc vlagă, se chinuia de minute întregi să urnească biroul ăla și nu reușea. Așa, Fane, mai bagă o țigare, mai bate un cui la sicriu, tată.

- Să moară mă-sa, zici că e lipit de podea, spuse Fane printre rotocoalele de fum.

- Du-te, mă!

- Mai știi, s-or fi schimbat legile aici...

- Legile? Ce legi, mă?

- Legile gravitației, eu știu? Lucrurile e mai grele acum. Gavrilescu ăsta era sandilău, mă, nu știi? Am văzut eu la televizor. Cică a descoperit nu știu ce teorii. Zi-i să-i zic, că îmi scapă... Teleportare, asta a inventat, teleportarea! L-o fi blestemat Dumnezeu.

- Teleportare, zici? Și dacă a inventat, ce, tot la mâna cioclilor a ajuns!

Sandu se ridică și îl măsoară din cap până în picioare pe domnul Gavrilescu. Era cât un stâlp de înalt, subțire ca o grisină și alb la față. Nu se citea pic de durere pe chipul lui. Doar buza de sus îi trăda nervozitatea, ca și când ar fi stat mult timp într-un șir nesfârșit de oameni.

Sandu îi atinse mâna. Așa se pregătea pentru propria împietrire. Pipăia corpurile înghețate și își imagina cum ar fi fost să fie statuie. O să te facă Șefu' faianță d-aia ieftină, păi ce, ai inventat tu teleportarea să te pună în vreun parc, ca pe ăsta? Ajungi în vreo chichinetă din Drumul Taberei, călcat de toți proștii ca tine, cine se aseamănă, se adună, păi nu?

Fane sudă o altă țigară. Fumul împânzise toate colțurile camerei și înghițise mirosul de tămâie.

- Domnu' Gavrilescu era ateu din ăia, așa spunea la televizor, zise Fane.

- Și?

- Păi nu vezi? A ars tămâie. A aprins lumânări... Poate că i-a fost frică.

O lumină palidă pâlpaia într-o candelă roșie agățată de perete.

- De ce să îi fie frică? Nu le știa el pe toate?, se miră Sandu.

- Uite că nu le știa.

Sandu se lăsă pe spate lângă domnul Gavrilescu. Trase adânc aer în piept. Parcă inspirase plumb. Care era diferența dintre el și domnul Gavrilescu? Care era diferența dintre oameni și statui? Patul scârțâi mai tare.

- Mă, Fănele, tu ai stat vreodată așa, cu ochii beliți în tavan, să vezi cam cum ar fi?

- Am încercat mai demult, dar am adormit.

Sandu închise ochii și expiră până când simți că plămânii și șira spinării sunt totuna.

- Foarte bine că ai adormit, Fănele, foarte bine!

Fane se întoarse brusc cu fața spre Sandu. Deschise gura și lăsă fumul să se strecoare prin rictusul lui de clovn.

- Am adormit, dar a doua zi m-am trezit cu gura uscată. Mi-a fost frică să mă mai gândesc la monumentificare de atunci.

- La mine e tocmai invers. Doar la asta mă gândesc.

Dreapta, dreapta, prea mult, stânga, mai la stânga, stânga, stânga, mă! Sandu transpirase de la atâta gesticulat. Domnul Gavrilescu se legăna dintr-o parte în alta ca pendulul unui ceas deasupra remorcii autoutilitare, în timp ce un alt bărbat în salopetă verde manevra scripetele.

Sorbind din cafeaua lui foarte dulce, Fane îl privea de undeva din grădină pe Sandu cum țipa la șofer. Își imagina cum cablul de oțel cedează și cum se sparge domnul Gavrilescu în zeci de bucăți. Revino-ți, bă, băiatule, iar o iei razna?

- Bibelouri, asta suntem, zise fără să își dea seama, mai mult pentru florile de cireș de deasupra lui.

Sandu îi făcu semn din ușa camionului.

- Hai să mergem! Am primit mesaj de la Șefu', îl punem în parcul din cartierul ăla nou din Băneasa... între un scriitor și un arhitect.

Fane rupse o floare din cireș și se îndreptă spre camion. O clefăi cu dinții lui stricați. Era amară, dar pe el nu îl deranja gustul.

O altfel de trădare*

DRAGOCHE

1

Când am deschis ușa din lemn masiv și am privit înăuntru, primul lucru care mi-a trecut prin minte (după ce am întrezărit acel lucru care a trecut prin mine, de la nivelul globilor oculari - direct în stomac) a fost că am intrat într-o nuvelă (unde jucam persoana a treia, distribuit de o ursitoare la fel de obiectivă precum arbitrii de fotbal) sau într-o povestire ce se chinuia să păstreze iluzia verosimilității – ceva străin de mine oricum, scris de altcineva, poate o viață paralelă. Sau a fost doar o nălucire a ochilor și a gândului.

Nu puteam să mă prefac, în ciuda naivității mele arhicunoscute, că nu am văzut-o pe Albinuță smulgându-se din brațele lui Jianu. Nu puteam să nu observ buzele lui înroșite. Asta în timp ce bătrâna sforăia ușor, întoarsă către fereastră; sau poate era numai zgomotul făcut de legănarea foarte lină a șezlongului ei. Țipătul Albinuței la intrarea noastră – chipurile a dat cafeaua în foc! Și alte detalii de cadru, cum ar fi grimasa lui Tè, de la nivelul umărului meu, care mi-a dat certitudinea că el știause ceva de mai înainte (al doilea gând). Oare știa până și bătrâna? – al treilea gând.

De asta spun că aș fi preferat să scriu o povestire, să imaginez un alt scenariu care să fi creat imaginea ce mă întâmpina și astfel să încerc să rămân întreg în centrul lumii în care trăisem până adineaori și nu la periferia impusă unui personaj secundar.

Înainte pieziș, stingându-mă, diminuându-mă – simțindu-mă vulnerabil. Bătrâna îmi pare malefică, sfidătoare în nepăsarea ei morfeică (în legănarea ei mareică). Nu sunt pașii mei – Tè mă împinge de la spate ca să-și facă loc să intre în cameră. Închide ușa și oftează tare, căutând să spună ceva.

Ah! Și Albinuța nici nu m-a privit de când am intrat. Stă cu spatele, preocupată să spele plita electrică.

Mă prăbușesc în fotoliu, încercând să fixez cumva golul din mine între brațele sale, să-i dau

* Citiți a doua variantă a textului pe revistadepovestiri.ro, dacă vreți să vă delectați cu un exercițiu de stil.

o limită, să-l cuprind cu ceva.

Tè caută să facă o glumă: îi pune bătrânei două degete la gât și apoi pe braț, la încheietură, să îi ia pulsul cică.

Jianu se șterge la gură, înspre colțul buzei de jos, cu degetul mare, și zâmbește cu toată fața.

Albinuța trece prin spatele meu și mă ciufulește în semn de salut. Aripioarele ei. Fulgi de mătreață mi se scutură în poală ca firele de polen.

Tè face pe *jolly-jokerul*, îl bate pe spate pe Jianu. Albinuța, cu arătătorul la buze, îl atenționează să n-o trezească pe bătrână. Îmi pune în mână o cană plină de cafea.

Bătrâna s-ar fi trezit altădată și la cel mai mic clinchet de ceșcuță – să nu piardă o guriță de cafea! Acum doarme și scaunul sub ea. Respiră lung, relaxat, iar eu mă sufoc.

Îmi dau jos sacoul, deși aș vrea să ies. Aștept de la cineva o explicație, să punem punct acestei șarade. Însă totul stagnează și ajung să cred că e din cauza bătrânei, din cauza somnului ei blestemat nu am ajuns să ne aruncăm cele mai grele vorbe, să ne batem sau mai știu eu ce.

Tè atacă problema pe un ton glumeț, îi stă în fire, dar acum mi se pare prea de tot.

- Jianule, ți-ai tras prietenă și noi nu știm!

Jianu zâmbește cu un aer prefăcut rușinat.

- Ce naiba, ne cunoaștem de atâta timp!

- Păi na, acum voiam să vă spunem, și ne privește pe rând, pe toți. Privirea lui m-a reținut în fotoliu, pentru că am avut impulsul de a-i sări la gât.

- Și de când durează nebunia?

Albinuța îl privea atât de afectuos! Și toți se comportau ca și cum eu nu aș fi fost acolo. Bătrâna, mai ales, care mă scotea din sărite. Ăștialaltți zâmbeau în toate chipurile.

- Cum îndrăzniți! le-am strigat printre dinți, gata să izbucnesc (ceașca de cafea se împotri-vea gesturilor violente).

Tè a sărit repede să mă rețină. Albinuța mă privea contrariată, păstrând totuși o urmă din zâmbetul ei afectuos.

- Am mai pus de o cafea, zise. Din asta nu ajunge la toți.

Încercam să mă eliberez de Tè, care nu mă lăsa să mă ridic din fotoliu. Îmi explica nu știu ce prostii. Când m-am ridicat totuși în picioare, deja mânia se evaporase și nu mai știam ce să fac. Aș fi vrut să... Mai ales Albinuței! Mi-am luat sacoul și am ieșit izbind ușa. Tè a venit repede după

mine ca un spiriduș bârfitor și un împăciuitoare diletant ce era.

În timp ce coboram scările, golul din mine creștea, iar sângele mi se urca la tâmpile. La parter m-am întors în loc, fierbând. Am pornit înapoi, urcând scările, sărind câte două sau trei, ca un apucat.

- Adică ce cred ei că fac!

Am prins clanța de la ușă cu toată palma, ca și cum aș fi vrut să smulg ușa cu totul trăgând. Când am deschis și am privit înăuntru, primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost că ar fi trebuit să scriu o nuvelă despre asta... să imaginez eu lucrurile așa cum ar fi putut să fie, pentru că...

O tânără s-a desprins din brațele Jianului. Urmele rujului ei pe buzele lui. Albinuța sărind de pe brațul fotoliului pe care tocmai stătusem către plita electrică pentru că, iată! cafeaua dădea în foc. Bătrâna dormea în șezlongul ei, întoarsă spre fereastră. Grimasa lui Tè la nivelul umărului meu.

- Ți-o prezint pe logodnica mea, zice Jianu rânjind. Fata face o plecăciune și chicotește sfios. Tè mă împinge în cameră, iar Albinuța curăță în ciudată plita electrică. Ne strângem mâinile ceremonioși, după care mă prăbușesc în fotoliu.

Tè începe iarăși cu glumele. Se duce să o sperie pe bătrână. Îi spune că vrea să o ia la dans. Numai că bătrâna își pierde echilibrul și cade pe podea într-o poziție nefirească și rămâne nemișcată – ca noi toți, de altfel. Mă precipit să o ridic alături de Tè și ne dăm seama că e moartă.

Alerg să chem o salvare, e un telefon imediat peste stradă. Comunic toate datele de două ori la două persoane diferite și mă grăbesc să mă întorc în apartament.

Tè, prăbușit pe podea, o ține de mână pe bătrână, Albinuța plânge la pieptul Jianului care parcă o acoperă cu totul. El nu se uită la mine. Asta durează destul de mult, iar eu nu îmi găsesc locul, perechile întru suferință sunt deja formate. Oricum, mă copleșește tristețea pentru tot. Îmi caut cuvintele să mă scuz pentru purtarea mea prostească de mai înainte și, în același timp, mi-e jenă, pentru că nu cred că e cel mai potrivit moment să aduc vorba despre asta.

Într-un târziu, Albinuța se desprinde din brațele Jianului și se apropie, ștergându-și încontinuu lacrimile. Mă prinde apoi de mână și mă privește atent, profund, fără să mai plângă, iar acum știu că suntem numai noi doi în cameră, că în acest moment e vorba numai despre noi doi.

- Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Și eu înțeleg că nu am ce căuta acolo, că nu pot fi părtașul suferinței sau bucuriilor lor, că sunt deja dintr-o altă povestire.

Aeropoduri

ELU CUBRELA

Dragule,

Plec în străinătate! Am decis: străinii nu-mi vor mai fi străini, merg să ne cunoaștem pentru ca data viitoare să plec în *cunoscătate*. Și iată-mă scriindu-ți cocoțată pe un rucsac pe care încerc să-l închid de azi-dimineață, mai cu frumușelul, mai cu lăcățelul. Fire nehotărâtă, am pus înăuntru și de iarnă, și de vară: mi-am luat cretă de desen și-n culori calde, și-n reci, un CD cu colinde, dar și-unul cu *mega-hituri*, șervețele pentru plâns la despărțiri, steag cu țara de unde sunt eu (cred că e tare frumos!), sticlute cu poțiuni și de crescut și de scăzut și un binoclu, pentru că aș putea sa-l folosesc în ambele sensuri.

Voi întârzia la îmbarcare doar ca să mă hlizesc copios când îmi vor striga numele și mi-am luat bilet la margine ca să văd dacă cine se va așeza lângă mine se va scuza când se va duce la toaletă.

Ai văzut vreodată un avion făcând podul? Că mie așa mi se pare că fac. Sunt oameni pe care-i credem departe și vine avionul, face podul, și brusc suntem în cealaltă parte. Și, pentru toate astea, se bazează doar pe aer. Oau, abia aștept! Să te uiți cu gâtul lungit după mine!

A ta,
Elu

Voynichologul

VLAD STROESCU

Amicul Melinte ar putea fi un expert în manuscrisul Voynich. Spun „ar putea fi” din două motive, mai întâi pentru că am doar cuvântul lui că e așa, mai apoi pentru că manuscrisul Voynich, dacă nu știți, e un cărțoi vechi de șase sute de ani, plin cu semne și imagini despre care nu știe nimeni ce-nseamnă. Poți fi expert în ceva cu totul necunoscut? E o chestiune epistemologică la care nu mă gândesc mai devreme de trei beri, cert e că există o întreagă societate de voynichologi, care toată ziua stau și bibilesc volumul.

Când vine Melinte la terasa de la Chirigii, nu există decât un singur subiect de conversație: vrem-nu vrem, aflăm cu toții ce noi clasificări ale grafemelor a mai inventat și, cam o dată la două luni, cu ce nouă teorie s-a mai trezit de dimineață. Nimeni nu-l poate opri din vorbit, așa că-l lăsăm să-și golească traista.

Alaltăieri era și mai ciufulit decât de obicei (nu credeam că e posibil) și ne-a relatat entuziasmat noul *breakthrough*, de data asta pe bune (și de celelalte dăți tot pe bune a fost). N-aveam destule beri la bord, nu ți-u minte exact care era descoperirea, ceva cum că n-are niciun rost să descifrezi ce înseamnă cuvintele din carte, pentru că nu ele înseamnă ceva, ci sunt înseminate ele. „Adică, în termeni saussurieni, o inversare a semnificatului cu semnificantul?”, a vrut să știe Corneluș (el însuși un amator de vechi erezii medievale). Nu mai știu dacă Melinte a încuviințat, dar a zis că mai are de făcut un test și după aia o să ne lase paf cu ce o să ne arate.

Ieri s-a așezat la masă tăcut, am crezut că nu i-a ieșit testul. De fapt, nu prea știu dacă i-a ieșit, că atunci când în sfârșit a deschis gura, tot ce a zis a fost:

„*Abdibidu hhrhrh abdabada skapskop mna bja*” (cu aproximație).

Și de ieri nu zice decât asta, așa că am chemat salvarea. Dacă Melinte era un manuscris, ar fi beneficiat de atenția expertă a o mie de savanți. Așa, că e om și prietenul nostru, singura nădejde e la matală, dom’ doctor.

Prezumția de nepălărie*

MOȘU

- Să fie spânzurat!, se auzi tunând glasul bărbatului impozant care umplea cu dărnicie jilțul impunător din sala tronului. De gaica de la palton!, se auzi iar bubuind după câteva secunde de liniște absolută, mai adâncă și mai neagră decât Groapa Marianelor.

- De gaica de la palton?!, se iți o rumoare rugoasă, și se răspândi prin mulțime dinspre locurile din față, ocupate de curtenii cu o curte mare, grădină de trandafiri și pomi fructiferi exotici, loc de joacă pentru copii și de luat masa sub umbrar, până hăt în spate, unde abia se mai vedeau șezând pe vine curtenii cu o curte mică, de sub o mie de picioare pătrate, în care abia intra trăsura din dotare și cei doi cai breji.

- De gaica de la palton?!, zbârnâi ascuțit rumoarea, lovindu-se de ferestrele cu vitralii, oglinzile aurite, candelabrele imense și rubinele de la gâtul curtezanelor, care aveau o curte mică-mică, în care nu încăpea decât propriul eu și eventual un altul, venit în vizită de curtoazie.

- De gaica de la palton?!, scrâșni și Marele Șamburlan, îngrozit de asemenea cruzime. Mulți oameni sfârșiseră prin a fi spânzurați, unii de nas, alții de urechi, alții de umeri sau chiar de gât,

* Titlul, ales de autor din mulțimea de propuneri primite pe Facebook, îi aparține lui Luchian Abel.

cu eșarfe de mătase legate șnur și agățate apoi de suportul din lemn de nuc pentru lampadarele de pe ulițe. Dar de gaica de la palton nu-și mai amintea decât în tinerețe să fi auzit de vreun caz. Ultimul era al unui hoț de inimi prins după mai bine de un kilometru de alergare epuizantă de străjile palatului. Bunurile furate fuseseră înapoiate proprietarei, iar hoțul – aruncat pe geamul de la temniță.

- Sire, dar ce vină i se poate aduce acestui umil slujbaș al Vostreu?, își luă inima în dinți Marele Șamburlan, șuierându-și vorbele la urechea ocupantului jilțului cu cele mai multe curburi și îmbârligături, atent fiind să nu scape inima.

Sire rămase cu ochii ficși și cu gura căscată. La asta nu se gândise.

- Habar n-am, găsește tu ceva repede, da' să fie o găselniță ca lumea, să nu trebuiască să reluăm procesul din lipsă de probe.

- Sire, da' acuma, pe bune, ce-ai cu el, că pare om la locul lui. Uite ce figură blajină are cu ochelarii ăia mici și rotunzi și cu fața aia de tocilar, șușoti de data aceasta încet la urechea Sirelui Marele Șamburlan.

- Are capu' mare! Uită-te și tu la el ce cap mare are!, scutură nervos din umeri Sire.

Marele Șamburlan căscă ochii, clătină fruntea, îl măsură din priviri pe bărbat, apoi decretă.

- Este adevărat, Sire, are capul cam mare. Dar care-i problema? Țștia cu capul mare ajung întotdeauna să spele pe jos, sau în bucătărie la curățat zarzavaturi. Un bărbat cu capul mare nu o să fie niciodată un pericol în împărăția Înălțimii Voastre.

- Și dacă-i încolțește mintea?, întrebă Sirele, tăios.

Fu rândul Marelui Șamburlan să se scarpine nedumerit în barbă. Nu avea niciun răspuns!

- Hai, dă-o naibii de treabă, nu putem să-i punem ștreangul de gaică pentru atâta lucru!, se stropși Marchizul de Pompaduru spre ceilalți conți și marchizi din comitetul de analiză a cazurilor de Leznusepoate. Mai caută prin castastifele alea ale tale, poate găsești vreo șopârliță.

Contele de Fragelone își ridică ochii obosiți din hârtii, privi pierdut undeva dincolo de porțile de fier forjat ale palatului, apoi îi coborî neputincios la loc.

- Crima de Leznusepoate nu poate fi contracarată. Dacă l-a încadrat aici nu-l mai salvează nici păsările cerului, mormăi el mai mult pentru sine.

- Da' ia stai, ia stai, poate găsești ceva despre ăștia cu capu' mare. Poate rezolvăm problema atacând cauza de profunzime, se băgă în ciorbă și Viconte de Saint Bernard.

Dintr-odată, chipul Contelui de Fragelone se luminează ca un far.

- Ești un geniu, un copil minune!, izbucni el, sărutându-l pe frunte pe tânărul viconte. Prezumția de nepălărie! Gata, asta e, am găsit.

Și se ridică de pe scaun și începu să țopăie într-un picior ca un bărzoii bătrân în jurul unei june berze. Continuă:

- A existat un precedent în 1352, „Marchizul de Shiret contra Ludo Mic și Vic al Ouălea”. Păi fiți atenți, de ce nu îl suferă Sire pe omul nostru?

- Pentru că are capul mare!

- Dar dacă avea pălărie și și-o înfunda peste creștet îi mai putea măsura Sire circumferința căpățânii? Nu! Prezumția de nepălărie este aplicabilă în proporție de 200%. Să mergem deci!

- Prezumția de nepălărie, ziceți? Ce dracu' mai e și asta?!

- Fiți atent, Sire! Dacă umilul Vostru slujitor ar fi avut capul acoperit de pălărie, ați mai fi putut să-i cântăriți volumul căpățânii și să emiteți ipoteza, neconfirmată de altfel decât vizual, că are capul mare? Nu! Deci faptul că nu are pălărie este un handicap insurmontabil într-o asemenea speță, ceea ce îl pune pe inculpat în imposibilitatea de a se apăra din cauze independente de voința și puțința sa. Nu i se poate deci imputa crima.

- Și atunci?, întreabă Sire îngândurat.

- Atunci noi considerăm că ar trebui grațiat!

- Grațiaa? La naiba! Și cu căpățâna aia mare ce facem, dacă nu i-o mai atârnam în ștreang?

- O acoperim cu pălărie. Și, ca să nu considerați că are ceva de ascuns, de fiecare dată când va fi în preajma Înălțimii Voastre, își va scoate pălăria ca să-i verifice dimensiunile. Dacă e tot mare, și-o îndeasă la loc.

Și uite așa, începând de atunci, bărbații au început să-și salute confracții ridicându-și pălăria atunci când se întâlneau, în semn de respect și pentru a-și cerceta reciproc dimensiunile căpățânilor.

Sub capac

COLECTIV

Motanov Motanul Mov Începem antrenamentul. Ați pus o oală cu mâncare pe foc. După 10 minute, când ridicați capacul, vedeți...

Lisandra Liz O țestoasă plimbându-se prin oală. *Jacuzzi style!*

Adrian Georgescu O tufă de sparanghel certându-se cu o conopidă pentru inima unei roșii.

Dragoș Burlan Cum un om îmi întinde mâna și mă trage într-un abis fiert.

Bianca Iacob O mărire de salariu.

Ozana Lisandra Mă văd chiar pe mine înăuntru!

Mirela Văduva Hipnototami. Dar nu orice fel de hipnototami, ci de-ăia de nu-mă-uita.

Cristian Dogaru Tapirul O altă oală cu capac, căreia îi iau capacul și văd altă oală cu capac.

Eu devin din ce în ce mai mic, iau din ce în ce mai multe capace de pe oale. În final, devin un quarc și oalele se termină.

Cezar Florea Un film de Oscar.

Oana Chiru Un pitic cu prosopul înfășurat în jurul șoldurilor, întins pe-o felie de cartof plutitoare, țipând cât îl ține gura să pun capacul la loc, că altfel se duce naibii sauna!

Cornel Bișa Rețeta de vrăji a funcționat. Mămăliga cu 28 de picioare e gata.

Mizu Ana O mazăre ce trâmbițează: „*Soy calienteeee!*”

Phlo Mihaela Un pictor ce plânge că și-a pierdut muza.

Fata Verde Verde Orchestra legumelor. Am ascultat-o interpretând Lacul lebedelor. Mi-am zis că ar fi cazul să nu mă mai uit la Ally McBeal.

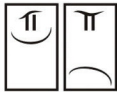
Caelia Dalloway Polonicul de oțel inoxidabil care țipă la mine: „Stinge dracului odată lumina aia!”

Zeineb Dakhel Duhul bucătarilor, furios că am uitat să adaug sarea de lămâie.

Clementina Anghelache Un câmp de lavandă înflorit. Cerul topaz, flacăra aragazului - un soare la apus. Miroase puternic a Monet.

Cher Ana Un inel cu diamant! Și pe Tom Cruise! Însă înalt!

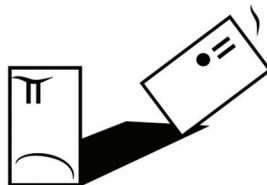
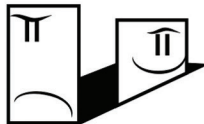
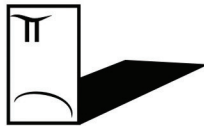
* Antrenament preluat de pe www.facebook.com/motanov, unde Motanov vă așteaptă cu drag

UP 'N DOWN

in:

DIN UMBRA

UN EPISOD UP 'N DOWN: DIN UMBRA

DESENE: SICKBOY. COPYRIGHT 2013

SICKOPATHIC.COM

Eram sigur, la cum mă știu eu pe mine... acomodarea mea e la pământ. E aici o liniște de îți țiuie urechile, dar degeaba: nu pot să dorm.

Mă foiesc pe întuneric, nu-mi găsesc starea, nu mă pot odihni în veci!

Dau să mă ridic, când:

- Stai locului odată și nu te mai foi atâta!
- Poftim?!
- De-abia ai venit și te și-apuci de bântuit!

DANIEL ȘERBAN

La șase dimineața intră în scara blocului zâmbitoare, cu părul ciufulit. Era încântată. Fusese o seară nemaipomenită - decolteu și tocuri, flirt, cocktailuri și dans cu fetele până dimineață, tot ce-și poate dori o tipă care știe să se distreze. Fiica de 15 ani a vecinului, ieșită cu câinele, o salută: „Săru'mâna”.

IULIANA SEREA

- Cum faci să mângâi pe cineva?
- Mijești ochii, ca să-l cuprinzi numai pe el.

RALUCA GURĂU

Roșu aprins
LAURA CONSTANTINESCU

vs

Mormoloaca
GEORGIAN CONSTANTIN

Roșu aprins

LAURA CONSTANTINESCU

Se născuse învelită în frunze groase și lunguiete de lelea, ce o acopereau de la nas până-n tălpi. Dedesubtul acestora se ascundea un rând firav de petale alb-translucide. Mai întâi lipite și strânse între ele, apoi răvășite ușor, îi acopereau ba torsul, ba picioarele, prinzându-se împreună în jurul taliei. În timp ce fata-floare crescuse mai repede decât alte fete, dar mai lent decât alte flori, albul petalelor se îmbulinase până devenise roșu aprins.

Deși se înprospăta dormind cu picioarele în apă și petrecea mult timp la soare, nu era niciodată suficient ca să se simtă odihnită. Școala și joaca o oboseau mult mai mult decât pe colegile sale și adesea leșina în bancă, în leagăn sau pe drumul spre casă. Nici medicii nu se pricepeau să-i afle sau să-i trateze boala, iar părinții erau tot mai îngrijorați. În vremea asta, fata-floare manifesta o curiozitate lacomă față de universul în care trăia. Lectura însă, considerată istovitoare pentru ea, nu-i era permisă.

Într-o zi, fata-floare plecă la plimbare pe străzi, atrasă de miresmele de primăvară din pădurea de la marginea orașului. O oră mai târziu, se trezi înconjurată de copaci. Își dădu jos sandalele împletite din fire verzi și crude, își lipi tălpile de pământ, afundându-și degetele cu delicie. Pe copacul din fața ei îl chema John, era singura care știa asta, doar ea îl botezase. John nu știa nimic despre fata-floare sau despre obiceiurile ei, așa cum niciun copac nu știe ceva anume despre vreunul dintre oamenii din jur.

Fata-floare îl luă pe John drept pânză. Cu picioarele înfipte până la glezne în pământ, scrijeli alert trupul lui. Soarele, păsările, copacii, toți actorii lumii ei prindeau contur. Pe măsură ce gamba ei erau înghițite de pământul reavăn, care hrănea fiecare rând de pori, mâna deja expertă desena lucruri care îi erau străine, dar pe care pământul le cunoștea. Gâturi de girafe, labe mari de urs, coame de lei, dungi de zebre, pești-sabie se întindeau deasupra liniei fine a solului, sub care mișunau răme și orbecăiau cârțițe.

Petalele îi dezveliră curând bazinul înghițit, fata înflorise. În lumina slabă a apusului, culoarea lor se stingea. Sângeriul lor se confunda cu negrul întunericului, cu negrul pământului, în timp ce brațul alb desena pe ultimii centimetri ai trunchiului lui John o îmbrățișare largă de petale în jurul rădăcinilor lui, petale cu mâini și picioare, petale mai întâi lipite și strânse între ele, apoi răvășite ușor, odată ce trupul fetei-floare dispăru.

Mormoloaca

GEORGIAN CONSTANTIN

Stau pe o bancă în parc și-mi mușc buzele de ciudă. Nu-mi vine să cred că ne-am întâlnit după atâta timp – cât să fi trecut, opt, zece ani? – și mi-am găsit tocmai acum să fac mișto de tine. Da' și tu ofticoasă, chiar n-ai înțeles că glumeam? Și tu făceai bază de mine când eram mici. Uite că a venit și rândul meu. Și tu mă părăsești așa pe stradă, fără drept la replică.

Bine, de fapt nu te-ai ofticat așa de tare. Doar te-am făcut să taci – și să știi că vorbești cam mult. Nu știu despre ce, nu pot să țin pasul cu tine, neuronul meu e și așa obosit. Da' ți-am zis-o și ai tăcut. Nu mult, că n-ai putut. Ai început să-mi vorbești despre colegile tale de serviciu, despre bufnițe și alte năzbâtii. Chiar devenise interesant și te ascultam atent. A trebuit să te apostrofiez ca să se întâmple asta. Păi așa se face? Mai respiri și tu, mai lași pe altul să vorbească.

Tu nu ai lucrat niciodată, nu știu ce mi-ai zis de colegile tale. Nu știu cine-i Ramona, cine-i Larisa. Mi-ai turnat minciuni cu grămada. Știi că mi-e aiurea să te întrerup și profiti de mine.

Până la urmă, nu am făcut mișto de tine, doar m-am gândit că aș putea, dacă te-aș vedea îmbrăcată așa pe stradă. Deși nu eram pe stradă, ne plimbam prin parc. Și tu, culmea, nu vorbeai la fel de mult ca de obicei. Vorbeam eu, ceea ce nu-mi stă în fire. Mă simțeam stingher să mergem unul lângă altul și să stăm muți. Ca mormolocii. Bine că mormolocii nu au mâini, că te-aș fi ținut de mână, nu știu de ce. Nu știu de ce altceva aș fi putut să te țin, deci încercam să te țin de vorbă.

Semeni cu cineva cunoscute. Aveam o vecină cu niște papuci cam ca ai tăi. Numai că nu erau papuci, erau pantofi eleganți, cu toc. O auzeam la ore imposibile cum urca scările, pe lângă peretele meu. Da' chiar dacă nu ne cunoaștem, stăm pe aceeași bancă, iar eu am ceva de spus. Nu știu, ar trebui să participi și tu la conversație, nu să stai și să te uiți la mine ca la ultimul dubios.

Nu că te-ai fi uitat la mine, de fapt. Eu stăteam pe bancă și mă uitam la tine, îmbrăcată cu chestia aia roșie și cu papuci verzi. Nu văd prea des așa ceva. Ce, n-am voie să mă uit? Stăteai în fața copacului meu. Da, e copacul meu, eu l-am plantat, îl cheamă Eugen și tu nici asta nu știi.

În fine, mi-ar fi plăcut să se întâmple ceva din toate astea. Te-am văzut pe stradă. „Hei”, ți-am zis. Nu, nu „Hei”. Nu știu ce ți-am zis. Cred că nimic. Purta o fustă roșie și pufoasă ca o perdea și niște papuci verzi cum n-am mai văzut. Aș fi putut să vorbesc cu tine, dar mi s-a părut aiurea. Nu aș fi făcut mișto de tine, să știi, păreai o tipă simpatică.

Nu s-a întâmplat nimic din toate astea, și-mi mușc, de ciudă, buza amorțită. Dar s-ar fi putut întâmpla, dacă aș fi ieșit azi din casă. Așa, stau și mă uit la o poză pe laptop.

M-am lins pe bot de chiftele și Dumnezeu de papi

CRISTI LAVIN

Sfârșitul Lumii n-a venit, motiv pentru care Papa demisionează.

El consideră că Dumnezeu nu și-a respectat contractul. Astfel, slujitorul Celui de Sus s-a supărat, deoarece spera să-și poată încheia cariera în 2012, din motive escatologice, conform calendarului mayaș, dar s-a trezit cu un supliment de pontaj, pentru care nu e plătit și nu dorește să facă muncă voluntară. Ca pretext, a dat vina pe o drăcie cu baterii din inima sa, instalată de medici acu' vreo zece ani, ca să îi amâne Sanctității Sale întâlnirea cu Șeful. Papa a zis că el vrea să se ducă cu inima curată, dar nu poate, fiindcă e plină de balast electronic, așa că mai bine îi

întoarce spatele. Gurile rele spun că motivul ar fi altul: cică vrea să-i dea un exemplu președintelui Băsescu.

Dorina, nevastă-mea, m-a anunțat sec: dacă Papa abdică, ea nu mai face chiftele. Cum Dorina nu gătește altceva decât chiftele, am privit-o cu groază. Oare nu e o măsură prea radicală?! Ea mi-a explicat că, dacă catolicii rămân fără Papă, și noi doi trebuie să rămânem fără papă, într-un gest de solidaritate.

Am rugat-o în genunchi să nu abdice de la misiunea ei minimală din bucătărie. Dar mi-a spus că lumea e prea pasivă și nu face nimic și trebuie să luăm atitudine. Eu i-am zis că lumea poate să se ducă dracului, eu vreau chiftelele mele! Dorina a ridicat din umeri, nepăsătoare. Ea e genul de femeie care atunci când s-a decis să facă un anumit lucru nu se răzgândește nici dacă o calcă trenul. Păcat că femeile nu pot fi Papă, Dorina nu i-ar fi dezamăgit pe enoriași niciodată! Așadar, la Roma scaunul pontifical va rămâne gol, iar stomacul la mine va rămâne, de asemenea, gol – ca și când aparatul digestiv al subsemnatului ar fi conectat la Vatican. Eu n-am nicio vină că joacă ăia alba-neagra cu pontiful!

Istoria lumii ne afectează. În cazul meu, afecțiunea se numește ulcer. Am sunat-o pe mama și am prevenit-o că s-ar putea s-o vizitez din ce în ce mai des pe viitor, ba chiar zilnic, așa că să mai pună un tacâm la masă. Mama și-a făcut cruce (ortodoxă) și m-a întrebat cum pot să renunț la minunatele chiftele ale Dorinei, căci pentru ele am luat-o de nevastă. Eu i-am spus că nu renunț eu, renunță ea. „Adică divorțați?”. Cu atâtea cupluri celebre care au divorțat în ultimul timp – Oana și Pepe, Andreea Marin și Ștefan Bănică jr., Joseph Ratzinger și Dumnezeu – mama e convinsă că divorțul conduce lumea. Am liniștit-o și i-am spus că n-o să ne despărțim, legătura dintre mine și Dorina fiind mai puternică decât în exemplele menționate de ea. Totuși, am adăugat, scuipându-mi în sân, că dacă nici de Papă nu mai poți fi sigur, nu mai poți fi sigur de nimic. Mama a precizat că ea nu se aștepta ca Oana și Pepe să divorțeze, dar la Papă n-a fost nicio surpriză.

A venit martie, iar eu mănânc la mama. Mestec încet, savurând fiecare duminică. Țștia la Vatican se chinuiesc să aleagă un nou Papă. Adevărul e că dacă aș ști că gașca aia de cardinali prepară chiftele la fel de gustoase ca Dorina, m-aș duce să candidez eu însumi. Le-aș face un favor, fiindcă eu nu m-aș răzgândi niciodată! Parol!

Poetul

CROCODILUL CERB

I

Am luat o sticlă cu mine. Merlot sec, 1,5 litri, și am tăiat-o în parc. Făceam ta-ra-ra-ra-ra tat a ta... ta-ra-ra-ra-ra tat a ta... și piciorul stâng mi-o lua mereu înaintea dreptului. Orașul era grădina mea zoologică. Mergeam lățit pe bulevard cu sticla de Merlot la subraț, nepăsător și iresponsabil, fluierând un cântecel vesel și lipsit de importanță. Însă era o zi deosebită. Nu sunase nimeni și mă bucuram în sfârșit că nu aveam de cheltuit niciun șfanț pe nicio masă. Romy îmi spusese de cu seară că nu are timp de pierdut, prins în nu știu ce obligații la lucru, iar Marc era plecat din localitate. Foarte bine: îmi și doream un timp personal, doar pentru plăcerea mea și a băutului în parcul public.

Ca de obicei, mă trezisem târziu, dar bănuiesc că nu mai e nevoie să mărturisesc asta de fiecare dată, ca și cum ar fi vreo vină sau vreun lucru de laudă. Cum ziceam... am luat-o din loc

puțin după prânz cu sticla la subraț și nicio grijă pe lume.

Un porumbel îmi zboară pe deasupra capului și, rămânând uimit că mă vede, nimerește într-o reclamă stradală. Cade inconștient pe trotuar, într-un buchet de pene dezordonate. Nu-l iau în seamă. Ziua e perfectă. Aerul miroase a aventură! Și-a cârnați prăjiți! În dreptul unui gard înalt de tablă, cât pe ce să fiu linșat de un câine turbat. Noroc cu proprietarul, care, grijuliu, suplimentase gardul cu un set de țepușe strălucitoare, care au avut rolul scontat în momentul când câinele s-a ițit peste nivelul porții, încercând să-mi înhațe capul dintr-un hap.

- Ha!, fac, văzându-l cum se înfige în țepușele argintii, și-mi continui drumul.

Un curcan oprit la o rotiserie îmi atrage atenția asupra sticlei. Îi spun:

- Dom'le, nu fac decât să onorez o comandă! Atâta și nimic mai mult! Drăcia face că bătrânul de care am grijă mi-a cerut sticla, pentru c-a luat chiar azi pensia și pentru că își sărbătorește ziua de naștere. 111 ani!

- Asta e ceva! Să-i transmiți „mulți ani fericiți înainte” din partea poliției locale!, spune curcanul încurcat, lăsându-mă să îmi văd de drum.

- Domnul va fi încântat să audă, fac eu domestic, nelăsând să se vadă hohotele de râs.

Ce idiot! Auzi la el: „mulți ani fericiți înainte”... Cât și-o fi închipuit că o mai poate duce un babalâc de 111 ani?! Și dau colțul pe bulevard bătând un ritm de tobe și fășâind fericit cu sticla la îndemână. Asta da viață! Septembrie și încă pace! Trebuie să îmi termin cartea de nuvele în curând. Poate ar trebui să iau o pauză, să fug undeva în munți și să mă bronzez toată ziua la cota 1400, sau să plec în străinătate... poate în Cracovia. Am un prieten la universitate în Cracovia, tot trage de mine să-l vizitez. În fine, trec mai departe. Aerul are un gust muzical de nota re. O tânără îmi zâmbește, iar eu îi răspund scoțând limba. Ah, Nono, cât ai de gând s-o mai ții așa? *Forever!* De la înălțimea ochilor, pot vedea strada animată urcând spre stânga, făcând o buclă melancolică și atingând linia primilor copaci ai parcului. Încă puțin și voi fi acolo. Într-un șanț, doi muncitori vorbesc despre cum își înșală nevestele. După câte ghicesc din ce prind, își înșală nevestele unul altuia! Îmi văd de drum.

II

Parcul e verde și înmiresmat. Mă așez departe de ochii curioși ai copiilor și-mi destup sticla de vin. Apoi sorb circa 300 de mililitri dintr-o singură înghițitură. Observ doi boșorogi care se

prostesc jucând șotronul, la umbra unor plopi. Ce bine că nu-s boșorog, îmi spun, și beau în continuare din sticluța mea, eu însumi, de altfel, șezând la umbra unui plop.

O fanfară își drege glasul într-un foișor și realizez că-i duminică. Stomacul mă înghiontește, îmi anunță ora exactă. E 16. Aham, fac, plescăind. Poate c-ar fi bine să mai dau o tură, și-așa mă cam taie și tre' să găsesc un loc, îmi spun.

Uitându-mă de jur împrejur ca să mă feresc de ochii iscoditori, nu că aș avea asemenea complexe, văd un soclu de piatră retras puțin vederii, sub un nuc. Statuia iubitului nostru poet național! Ideal! Mă tupilez în spatele soclului și îmi văd de treabă, zâmbind în sinea mea. Când, ce să vezi? Aud din spate:

- Pssst! Bre, auzi?

Mă întorc, puțin stânjenit, și-mi dau seama că vocea vine de sus, dintre frunzele nucului.

- Da, cum să nu aud? Normal că te-aud limpede ca bună ziua. Ce să fie?

- Bre, rogu-te, îmi zice blândă statuia, dacă te-ai simțit bine, acu' îți cer și io una. De când stau p-aicea sub nucu' ăsta rânced, sufăr ca un papaciocar cialcauz. Ba am căpătat și-o gaură-n cap de la umbra care mi-a ținut rugină.

Și continuă pe același ton molcom:

- Dacă ești bun, dă-mă încetinel jos și trânteste-mă colo-n iarbă, la soare. Vreau să prind rădăcini. Și m-am mai gândit la ceva: acu', dacă tot am o gaură-n cap, măcar să las lumina să o străbată înlăuntru.

- Gata, bre, zic eu, văzând că soclul nu-i prea înalt și că pot fi de ajutor.

Uitându-mă-mprejur, zăresc un pietroi simpatic și el se oferă bucuros să-mi dea o cocoasă de ajutor. În două momente sunt deja în spinarea lui, ajung la statuia de fontă a poetului, pe care o urnesc cu greu. Cu un efort supraomenesc, îl trântesc pe-o rână cu gaura din cap către soare, așa cum mi-a cerut, și-mi văd de drum, pe aleile largi, mai melancolic decât am fost vreodată.

Iar poetul, contemplând prelung toată firea, din noua sa poziție, începe să capete rădăcini, răsuflând ușurat. Depărtându-mă, aud peste umăr:

- *Ea era frumoasă ca umbra unei idei,
a piele de copil mirosea spinarea ei.*

Oferte fantastice

DANIEL ȘERBAN

Demult, tare demult, trăia un savant cu multe picioare.

De picioare, evul găzelor blajine era plin. Trebuie spus, însă, că superioritatea lui față de celelalte găze se localiza în originalul cap. Câte idei ciudate se nășteau acolo! Unele erau tolerate de autorități, altele riscau să îl trimită direct la azilul de nebune. Ceea ce i s-a și întâmplat, după descoperirea vieții sale.

În urma unor îndelungi cercetări asupra a ceea ce astăzi numim cu precizie *Pinus succinifera*, savantul a declarat că poate oferi oricărei găze interesate călătorii în viitor, ba chiar într-unul neînchipuit de îndepărtat.

Nimeni nu a crezut în adevărul promisiunii, și totuși doritori s-au arătat.

Cu larghețea celui care se știe stăpân pe sine, i-a invitat rând pe rând să poftească în copacul cu pricina.

Restul e istorie... și poate fi citită întorcând paginile de chihlimbar din timpurile găzelor blajine.

Lunaticii

VICTORIA DOSLEA

Manole: Niciodată marea lui Ovidius n-a spălat atâtea priviri critice ca în această noapte. Vă rog, luați loc. Să începem. Vă atrag atenția că nu e o seară oarecare, ci una istorică!

Cărtărești (dând buzna, fără măcar să bată la ușă): Bla, bla, nimic, nicidecum, EU, EU, bla, bla... atât! Atât știi matală, Manole?

Dantesq: Țasta cine e? De ce e așa ciufulit de parcă acum s-a întors din Infern?

Bocaci: Liniștește-te, Danti, zi mersi că Beatrice n-a venit cu tine.

Habermaz: În numele științo-zeului, hai să depășim momentul și să nu uităm pentru ce ne aflăm aici.

Manole: Dincolo de orice, să reținem că ne-am adunat sub papucul lunii pentru a pune în discuție un subiect cândva tabu: moartea. Dacă v-ați așezat comod în gropițele din nisip, propun să începem.

Nice: Mă simt mai bine acum că am aflat esența noetică a concentrării atâtor forțe artistice aici. E chiar pe placul meu. Poate cineva nega? Nici Socrate nu m-ar întrece.

Mopasant: Ne-am adunat noaptea să discutăm despre moarte?! Cine a ales partitura mării? Cine s-a ocupat de organizare, de muzică, de lună? De ce nu mi-ați cerut sfatul? Cred că era de cuviință ca eu să deschid această noapte de cultură. Dacă v-amintiți, frica este scenariul meu preferat.

Bodriard: Să lăsăm parafrazele. Teoria simulacrelor spune că trebuie să trăim în propria eră, ceea ce înseamnă că trecutul e anulat. Viitorul nu mai înseamnă nuvelele tale, ci să vedem sub ce efect de emulație se regăsesc. Să ne gândim la media, la radio. Ești exact Alfred Hitchcock al secolului 19.

Wiliam: A fi sau a nu fi... question no.1!

J. Joystick: Moartea încheie un traseu prestabilit. Suntem toți un Ulise rătăcit într-un univers utopic polifonic.

Freud: Nu crezi în psihologia analitică? Moartea e complementaritate. Nu-l citești pe

Heidegger?

Vatimo: Moartea nu bea din același pahar cu modernismul sau cu istoria. Nici cu filosofia sau psihologia. Ea poate fi complementaritate atât timp cât nu vezi sfârșitul istoriei. Sfârșitul autorității. Moartea nu înseamnă continuitate, ci divorț.

Nice: Moartea e negare. E discurs. E forță. E limbaj. E alfa și omega.

Barts: În literatură, dragilor, să nu uităm că moartea aparține cuvântului. Textul trebuie să fie o plăcere ca soarberea unui pahar de vin bun.

Lovinesque: Te contrazic. Textul trebuie să fie guvernat de criteriul estetic, și nu de cel al gustului. Degeaba am nutrit sincronism cu un (a)occident care acum se pune saltea unor criterii de atât de joasă speță.

Cărtărești (ca pentru sine): N-ai fi visat nicicând la coborârea discursului artistic în stradă, dumneata, care l-ai fâtat pe Căli, din care s-a contagiât Manole, apoi?

Mirciulică: Mă, iar începi? Ce te-oi fi așezat cu curu' ăla insipid al tău lângă mine? Vrei să mă creadă ăștia trădător?

Pleşnar: Hai, fugi d-aci, mirceo!

MartHin: Moartea este, așadar, un mod de a fi. Ni-l asumăm de când ne naștem.

Mogham: Mai bine să n-aveți de-a face cu Ea! Pe mine nu mă interesează subiectul (se ridică). Mă car. (Se ascunde în mare).

Marqz: Nu vă uitați după el, că trece timpul și se face lumină. 11 minute par a mai fi.

Vargas: 14, nu-ți mai face reclamă. Ai luat deja un premiu.

Herta: Ei, și? Pentru asta nu-l mai lași să vorbească?

Manole: Să nu uităm că se face lumină îndată.

Cărtărești: ești inodor, incolor și insipid. N-are rost să te ascult. Mai bine mă rup. (Dispare în spatele lunii).

Paul: Extraordinară atitudine lingvistică are băiatul ăsta! Unde e?

Nice: E mort. Și el, și Dumnezeu.

Bodriard: Peste tot simulacre, nimic neatins.

Nice: Asta e Moartea. Timpul e mort. N-avem ce face, ce vorbi, ne-am născut prea târziu. Mă cheamă Negare și te provoc.

Adunare

RALUCA GURĂU

1+1, cât face?
Matematica n-a fost niciodată punctul meu forte
E o simplă adunare
Mă jignește simplitatea jocului
E jocul simplității
E banal și absurd
E punctul culminant
Mă reduci la o întrebare
Îți dau șansa fericirii
Mă văd nevoit să adopt o tăcere matură
Asumă-ți un răspuns, e mai matur decât orice filosofie
Insiști prea mult
Viața insistă de fiecare dată, eu sunt viața
Dar e prea simplu ca să mă obolesc să răspund
Din păcate, mi-e teamă că tocmai a devenit complicat
E de bun-simț
E doar de simț
1+1 fac 2
1+1 făceau 1, dragule, înainte să dai tu răspunsul

Cum rezolvi un iepure mare - tutorial

IOANA

Când un iepure uriaș îți face umbră, ai mai multe variante, după cum arată cele mai recente studii în domeniu.

Să vorbim un pic despre ce nu trebuie să faci.

În primul rând, nu trebuie să fugi. Să te iei la întrecere cu un iepure mare ar fi ca și cum l-ai provoca la un sprint mic pe asta de a tot câștigat la Olimpiade, cum îl cheamă... Bolt! Ai făcut trei salturi, te izbești de iepure. Întotdeauna va ajunge în fața ta, ceea ce ne aduce la problema inițială.

În al doilea rând, nu trebuie să-l rogi politicos să se dea la o parte. Asta nu va face decât să-i atragă atenția asupra imensității sale incomode, ceea ce îi va declanșa o criză de plâns. Lacrimile de iepure sunt portocalii și, dacă te stropesc, te pigmentează instantaneu. Nu e nevoie să subliniezi care ar fi pericolele dacă ai începe să semeni cu un morcov uriaș.

Revenim la ce ar trebui să faci, la partea constructivă.

Prima variantă: îl provoci la un joc de eliminare. Uite cum. Alegi o numărătoare: an-tan-te, din-o-cea-nul-pa-ci-fic, pe-o-bară, ce-ți place ție mai mult. Totul e să se termine cu „ieși afară dumneata” și degetul tău să se oprească în blana lui.

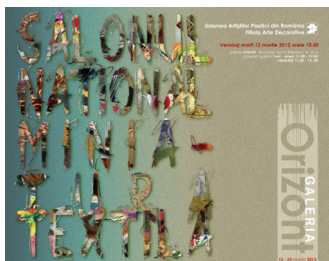
A doua variantă, dacă ai o fire ceva mai autoritară: faci rost de un joben uriaș. Îl trănțești peste iepure, iepurele e în pălărie, problemă rezolvată, *quod erat* nu mai *erat*!

Desigur, jobenul uriaș care îți face umbră va fi o chestiune pe care o vom aborda în lecția viitoare.

Ridic puțin jobenul și te salut!

Recomandările prietenilor de la

PORT.ro
cinema tv teatru

Salonul Național de Miniatură Textilă

12 – 23 martie, București

Ne-a intrigat perechea „miniatură textilă”, așa că am explorat. Create cu migală și talent, delicatele miniaturi textile pot fi admirate la galeria de artă Orizont.

Târgul Internațional de Carte și Muzică

21 – 23 martie, Brașov,

www.libriscultural.ro/targ-de-carte

Cărți, muzică și arte pe săturate la ediția din acest an a Târgului Internațional de Carte și Muzică de la Brașov. Dacă aveți drum prin bătrâna cetate, e musai să faceți act de prezență!

NexT IFF

10 – 14 aprilie, București,
www.nextfilmfestival.ro

În luna aprilie, se deschide sezonul la NexT International Film Festival, ocazie numai bună pentru 4 reprize de filme pe pâine, retrospective savuroase și programe speciale – NexT Imaginaria și NexT Dance.

StudentFest 2013: Paradox

11 – 20 aprilie, Timișoara,

www.studentfest.ro

Cea de-a XXII-a ediție a StudentFest-ului se laudă cu activități de o mare varietate - arhitectură, arte plastice, design vestimentar, street art, concerte, dans, film, fotografie, literatură, party / muzică electronică, publicitate sau teatru.

Volunteer Fest

1 – 28 aprilie, București,
www.volunteersfest.ro

Prima ediție, susținem! Cum am putea să nu, când toată echipa rev de pov e voluntară! Festivalul se întinde pe patru săptămâni: una creativă, una educativă, alta aplicativă și ultima sportivă. La final, au promis concert.

V for Vintage Celebrate TEN
13 – 14 aprilie, București,
www.vforvintage.ro

Vă veți întâlni din nou la Sala Dalles cu moda și cultura vintage, prin creațiile a peste 100 de expozanți. Va fi cea mai mare și mai frumoasă ediție de primăvară, dacă vă place răsăfățul, n-o ratați!

Final Frontier

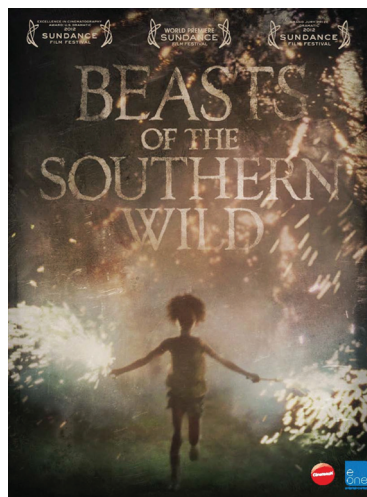
23 – 24 martie, București,
TeCaFe,
www.bookblog.ro

E vorba de a treia ediție a târgului de carte SF & Fantasy, unde vă așteaptă boardgames, ateliere de benzi desenate și dezbateri la care sunt invitați autorii genului.

Beasts of the Southern Wild

Din 12 aprilie, București, Digiplex Băneasa, www.asociatiamacondo.ro

Filmul de debut al regizorului Benh Zeitlin a fost nominalizat la Oscar, a câștigat premii la Sundance, la Cannes și nu se oprește aici! E despre libertatea care apare când speranța dispare, prin ochii unei fete – Hushpuppy. Recomandăm.

Festivalul Poveștilor din Transilvania

23 – 24 martie, Cluj-Napoca, Muzeul Etnografic al Transilvaniei,
<http://festivalulpovestilor.wordpress.com>

World Storytelling Day se sărbătorește în fiecare an la echinocțiul de primăvară, de data asta și în România. Tema internațională de anul acesta este „destin și noroc” și va fi abordată și de invitații primei ediții a festivalului – artiști, trupe de teatru, muzicieni, ilustratori. Mergeți și lăsați-vă cucerți de puterea poveștilor!

Comic Con East European

30 - 31 martie, București
 Pentru prima dată în România, evenimentul îi va fereci vreme de două zile pe cei care iubesc în special BD-urile, animațiile și jocurile video!

Just doing it

SIMINA DIACONU

Era în studioul fotografului●, poza pentru cel mai exclusivist catalog de modă, care trebuia să apară în doar câteva zile●. Colierul rece, împletit din piulițe, pe care îl purta la gât●, era singurul care îi plăcea, hainele nu erau pentru ea. Fata care îl făcuse era și ea acolo.

- Un colier pentru o cafea, că nu mai pot de somn!●

Au plecat împreună. De ce nu, până la urmă el oricum nu mai venea, jucase toată ziua jocul cu zeppelinul● și acum era în criză de timp cu munca.

Au băut cafeaua la un eveniment la care ea își dorea foarte mult să ajungă●. Nici ei nu i-a părut rău, la al treilea drum spre platourile cu bunătăți● s-a întâlnit cu un fost coleg de liceu, care pleca în Mongolia la raliul umanitar●.

- Hai și tu!

I-ar fi plăcut, dar n-avea timp, voia să se angajeze într-un butic de creație●. Întâi a încercat în agențiile mari, dar toți o întrebau dacă n-ar vrea să fie account, că prea e drăguță. El a râs și a privit-o jucăuș.

- Păi de ce ai avea nevoie ca să reușești?●

De un portofoliu. Avea un concept de proiect foto●, dar amâna mereu să se-apeuce de el, n-avea curaj.

- O viață ai, de ce să nu faci din ea o poveste bună?

Chiar așa. Îi plăceau poveștile.

divizia media
www.divizia.ro

TRANSFORMATOR

LOWDEN

KissTheCook.ro

Today + e a s e r

GRADIENT
THE COACHING INSIGHT™

LOVE ISSUE

Salvați râsul românesc!

Odată întâlnit pe toată suprafața României, râsul românesc
este acum o specie pe cale de dispariție.
Împarte un banc cu noi și salvează râsul!

FunkyDonkey.ro & [Facebook.com/Bancuri](https://www.facebook.com/Bancuri)

**Rezolvă o problemă,
abonează-te pe un an!**

Într-o curte sunt pisici și bufnițe. Curtea se numește Facebookland.
Dar, lăsând asta la o parte, sunt în total 33 de capete și 106 picioare.

1. Câte pisici și câte bufnițe sunt în curte?
 2. Imaginează-ți cum fac un Harlem Shake.
- Câte pisici, atâtea procente reduse din prețul abonamentului.

Trimite răspunsul la butic@revistadepovestiri.ro